

Juliusz Słowacki „Hymn o zachodzie słońca na morzu“

(Hymnus o západu slunce na moři)

Jsem smutný, Bože!

Pro mě na západě rozlil jsi duhu zářivé nádhery;

Přede mnou zhasínáš v azurové vodě ohnivou hvězdu...

I když pro mě děláš nebe a moře zlatými,

Jsem smutný, Bože!

Jako prázdné klasy se vztyčenou hlavou, stojím marně a v beznaději....

Pro cizí lidi mám tvář stále stejnou, Ticho modré.

Před Tebou však hlubiny svého srdce otevírám:

Jsem smutný, Bože!

Jak malé dítě, co truchlí nad odchodem matky, tak já jsem blízko pláči,

Dívám se na slunce, které mi z vln vrhá poslední záblesky,

I když vím, že zítra zazáří nový úsvit,

Jsem smutný, Bože!

Dnes, jako šílenec na velkém moři, sto mil od břehu a sto mil před břehem,

Viděl jsem čápy, jak letí vzduchem, v dlouhé řadě.

Že jsem je kdysi poznal na polském úhoru,

Je mi smutno, Bože!

Že jsem často přemýšlel nad hrobem lidí,

Že jsem svůj rodný domov sotva znal,

Že jsem byl jako poutník, jenž na cestě se lopotí, v záři hromu,

Že nevím, kde budu v hrobě ležet,

Jsem smutný, Bože!

Ty uvidíš mé bílé kosti,

Jež nestráží sloupovitá čela;

Ale já jsem jako člověk, který závidí

hrobům...popelům.

Že, neznámo kde mi připravuješ lože,

Jsem smutný, Bože!

Nařízeno v zemi nevinnému dítěti,

aby se za mě každý den modlilo, a já přece vím, že má loď do vlasti nepluje, i když pluje kolem celého světa,

Že modlitba dítěte nic nezmůže,

Jsem smutný, Bože!

Na duhu zářících světél, kterou tak bohatě Tvoji andělé v nebi rozprostřeli,

někde za sto let po mně, noví lidé budou dívající se chřadnout.

Než se pokořím před svou nicotou,

Jsem smutný, Bože!

(neoficiální verze překladu)